

Глава VIII

Придружен от един майстор и двама живописци, Калоян излезе от главния вход на палата и като пресече обширната градина, се отправи към западната порта на крепостта. Но някакви весели викове го накараха да се върне малко назад и да надникне зад един храст трендафили. Точно срещу него, върху една малка зелена морава, се изпречи радостна картина.

Дъщеря му Мария се беше качила заедно с приятелката си Белослава — дъщерята на княз Белота — върху камилата, която бяха взели в плен от Визанс, а от двете им страни, като копиеносци, бавно крачеха княз Александър и сеславовите синове: Добромир и Витлеем. От време на време те избухваха в буйни смехове.

Калоян леко се усмихна и бръчките по челото му за миг се разнесоха като облаци, разгонени от внезапен слънчев лъч.

— Марио!

Момичето изплашено извърна глава, скочи на земята и веднага се скри зад едно дърво.

— Марио!

Модроокото момиче се появи отново и несмело приближи баща си.

— Не съм ли ти казал, че можеш да паднеш от камилата? Защо не ме слушаш?

Царят нежно погали тънката свила на светлата ѝ коса, след това потупа по бузата румената тъмноока Белослава и попита Александра:

— Где е Иоан?

— У дома, чечо. Пак се е зацел в книги...

— А баща ти, Добромире?

— Той отиде в новата черква да ~~постави~~ ^{недзирате строежа} иконите.

— Тогава най-напред ще отидем да видим новата черква, —